

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ ἔτι ὥραν ἐφιλοσόφησεν, ἀφοῦ ἐζή-
τησε νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τοῦ ξίφους του, ἀφοῦ ἀνεμέτρησε
τὰς ἀποστάσεις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀφοῦ ἠπεί-
λησε τὸν σύζυγον ὅτι θ' ἀφπνίσῃ τὴν συνοικίαν ὅλην
διὰ τῶν φωνῶν του, καὶ ἐπέστη ὅτι οὐδὲν δύναται
πρὸς ἀπελευθέρωσίν του, — ἀπίστευτον καὶ θυμῷ ἀλη-
θές — ἀπεκοιμήθη, βρυκαλιζόμενος ἀπὸ τὰ ἐλεγεία
τῶν ἐπὶ τῶν κεράμων γαλῶν, αἵτινες διέκοπτον τὴν
ἐρημίαν τῆς θερινῆς νυκτός.

Μόλις ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν, ὅταν ὁ Λά Τουρ ἀρυ-
πνίσθη τότε δὲ μόνον παρετήρησε μετὰ φρίκης τὴν λε-
πτεπλίεπτον θέσιν του. Οἱ γέλωτες τῶν εἰς τὰς ἐρ-
γασίας των μεταβαίνοντων χωρικῶν ἀνεστάτωσαν τοὺς
γαίτονας, καὶ ἐπηκολούθησε γενικὸς χλευασμός. "Οἱ οἱ
ἀγιοῦπαιδες ἴσταντο ὑπὸ τὰ παράθυρα, ὅταν ἡ Φλα-
μανδὴ ἐναπέθηκε τὸν ἐραστὴν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

« Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; Τὸν ἠρώτησέ τις.

— Ἀπὸ τὸν οὐρανόν! ἀπήντησεν.

— Τὸν κλινικὸν οὐρανόν, ἐφώνησε κακόγλωσσός τις. »

Ἡ ἀναφώνησις αὕτη ἔσωσε τὸν Λά Τουρ. Τὰ
σκώμματα ἐστράφησαν κατὰ τοῦ συζύγου. Ὁ δυστυ-
χὴς! Εἶχε παρασκευάσει τὴν κωμωδίαν, ἀλλ' ἀντί,
ὡς ἤλπιζε, νὰ παραστῇ καὶ αὐτὸς γελῶν θεατῆς, ἠναγ-
κάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ μετ' ὀλίγον τὴν πόλιν. Ἡ κοι-
νὴ γνώμη ἔχει πάντοτε δικαίον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Λά Ταρ ἀνεχώρησε μετὰ
τῶν συστατικῶν τοῦ πρέσβους εἰς Λονδίνον, ὅπου το-
σοῦτον ἐδοξάσθη καὶ ἐπλούτισεν.

Μόλις ἔφθασεν, ἔλαβε τὴν ἐξῆς σύντομον ἐπιστολήν:

« Ἀφ' ἧς δὲν σὰς βλέπω πλέον, σὰς ἀγαπῶ. Ἀφ' ἧς
ἀνεχώρησατε, σὰς ζητῶ. »

Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἐπαρχιώτου.

Ὡ ἰδιοτροπία τῆς καρδίας! Ἐνῶ τόσοι τὸ πρῶ-
τον τὴν διεσκέδασεν ἡ κωμωδία τοῦ συζύγου της, εὖ
θὺ ἀμέσως εἶτα εἶχε μετανόηση. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ
ὥρνια καὶ ἐσκέφθη ὅτι: θὰ ἦτο ἄφατος ἡδονὴ εἰάν ὁ
τόσον σκληρῶς τιμωρηθεὶς διὰ τὸν ἔρωτά του τὴν
ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του!

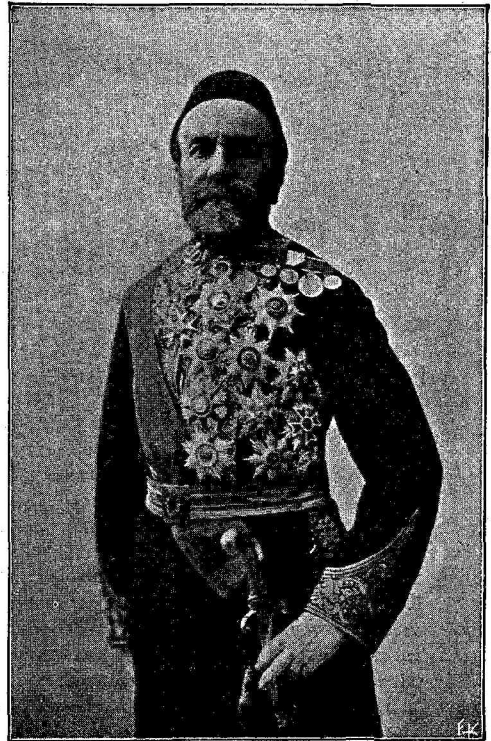
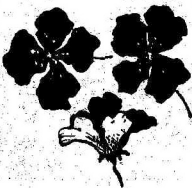
Ἐχεν ἐπικλέθῃ λοιπὸν τότε εἰς τὸ παράθυρον, εἶχε
κύψει διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀτυχή διὰ ν' ἀνασύρῃ
ἴσως, τίς οἶδε; τὸ σχοινίον καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀε-
ρο αὐτὴν... ἀλλ' ὁ Λά Τουρ ἐκοιμήτο...

Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐπιστολὴ δὲν ἐσημείου τόπον συν-
εντεύξεως. Πᾶσα ἐπομένως ἔρευνα τοῦ Λά Τουρ πρὸς
εὐρίσιν τῆς ποθητῆς κυρία: ἀπέβη εἰς μᾶτην. Πρωίαν
τινα ἐκλήθη πρὸς τινος λαίδης νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.
Ἡ λαίδη ἐκείνη ἦτο ἡ προσφιλεστὴ ἐρωμένη. Δὲν εἶ-
ναι γνωστὸν εἰάν ἀπηθα ἄτισε τὴν εἰκόνα της. Εἶναι
ὅμως ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἐπὶ ὀλόκληρο τριε-
τίαν ἐψάλλε τὴν ὡραιότητά της καθ' ὅλον τὸ μουσι-
κὸν διάγραμμα τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ὡραία ἐκείνη γυνή, τύπος Ἰσπανίδος κατὰ τε
τὴν μορφήν καὶ τὴν καρδίαν, ἔμαθε προσωπογραφίαν
καὶ ἐδίδαξε τὸν διδάσκαλόν της πολλὰ καρποφόρα μα-
θήματα τῆς ἐρωτικῆς τέχνης... Ἐν τῇ σπουδῇ τῆς
τέχνης, ὁ ἔρως εἶναι ὅ,τι ἡ φιλοσοφία ἐν τῇ σπουδῇ
τῶν γλωσσῶν: ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τελευταία λέξις τοῦ
ἔργου.....

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΑΛΞΞ ΔΟΥΞΙΝΑΣ

Μ. Α. Ἀριστάρχης Βέης

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ★

ΤΟ ΜΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Κλεισμένο μέσ' στο σπῖτι τὸ κορίτσι
ζηλεύει τῆς γυναῖκας τὸ καμάρι
π' ἀντίκρουσε τὰ μάτια ἐνὸς ἀνθρώπου
ποῦ ἄνδρα της εὐτύχησε νὰ πάρῃ.
τοῦ ἄνδρα ποῦ χαρὰ τῆς φέρνει τόση
ποῦ τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελε τῆς δώσει.

Κι' ὁ κρύφιος πόθος εἶν' αὐτὸς ποῦ φτάνει
τὸ δόλιο τὸ κορίτσι νὰ μαράνῃ,
σὰν τὸ λουλοῦδι αὐτὸ ποῦ πρὶν ἀνοίξει
τὰ φύλλα του χλωμὰ στὴν γῆ θὰ εἴξῃ.

Μὰ φεύγοντας τὸν κόσμον αὐτὸν τρέχει
ᾠηλά, κι' ἀπὸ 'κεῖ πέρα βλέπει κάτω
ἀχόρια τὸν κόσμον, π' ὡς χθὲς ἀκόμα
τοῦ ἦταν μυστικὴ κἀθε χαρὰ του.

Τοῦ κοριτσιοῦ τὰ μάτια εἶν' ε' ἀστέρια
πὺρ ἀπὸ ᾠηλὰ περίφανα κι' ἀκέρητα
τρεμοσβυσσιὰ γλυκὰ μᾶς ἀντικρύζουν
Καὶ στὴν περίσοια λάμπει τους — χαρὰ μας
καθάρια καὶ πανόμοια καθρεφτίζουν
κἀθε σ' αὐτὰ ποῦ στέλνουμε ματιὰ μας!

(Μίμησις ἀπὸ τὸ Περιοικὸ)

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

